

Đọc Sách Báo Việt Nam

N.T.

Sau đây là một vài tóm tắt, trích dẫn từ các báo Việt Ngữ hải ngoại.

Tị nạn tại Nhật Bản (Báo Nhân Văn số 49)

Đi tị nạn tại Nhật Bản là một điều thiêumay mắnnếu so sánh với những quốc gia khác. (Nhưng sống với C.S. thì thả chết còn hồn). Trại tị nạn rác rưởi, có trại chỉ một hay 2 người, hay 1 gia đình. Rất khó được Nhật chấp thuận cho định cư vĩnh viễn. Ngay cả gần một triệu người Trung Hoa và Đại Hàn bị bắt đến Nhật trước và trong Đệ nhị thế chiến, để sản xuất và làm thô. Con cháu họ đã ở đây đến đời thứ ba, không biết ngôn ngữ nào khác ngoài Nhật ngữ, mà đến nay, hàng năm cũng phải trình diện sổ dì trú để xin gia hạn cư trú. Ngay cả những sinh viên VN du học tại Nhật, đã có bằng cấp, đã đạt mà công việc làm ăn cũng vô cùng khó khăn. Năm 1979, bị Liên hiệp Quốc "ép" quá, Nhật tuyên bố chấp thuận cho 3500 người tị nạn được định cư ở Nhật. Những người được chấp nhận cho định cư, sẽ được học 3 tháng về nghề nghiệp và Nhật ngữ, sau đó sẽ di tìm việc và cư trú bên ngoài, tự túc như bất cứ công dân Nhật nào khác. Để giúp cho họ "ra riêng", mỗi người được cho 100.000 yen (bằng 400 đô) để thuê nhà và sắm sửa ban đầu. Thế thôi. Người Nhật rất ít thông cảm với hoàn cảnh tị nạn, họ có vẻ phục Hanoi đã chịu hy sinh, và không hiểu tại sao những người này di tị nạn, nếu giải thích thì họ hỏi "Sao không ở lại chiến đấu mà lai bỏ đi".

Một trường hợp, em bé VN được tàu Nhật vớt. Cố gắng xin đi học, nhưng vì luật lệ không cho những người chưa được chấp thuận định cư đi học. Một gia đình Nhật xin nhận làm con nuôi cũng không được, cuối cùng gia đình đó "nuôi lậu" và nhổ một vị mục sư can thiệp cho em "đi học lậu" suốt 4, 5 năm ở bậc trung học. Đại khái được vào lớp ngồi "nghe chời", chẳng có sổ sách, chẳng hồ sơ chi cả. Công việc "hợp khả năng" nhất mà dân tị nạn có thể tìm được là đi đập đá, khuân vác. Đôi với người tị nạn đã ở lâu mà chưa được chấp thuận cho định cư, thì đi làm cũng là "lầm lậu" mà thôi. Sở tị nạn làm ngõ cho họ.

Trí thức tại miền Nam (theo báo Thanh Niên Hành Động số 2)

Trong tập "Tìm hiểu di hài của chủ nghĩa thực dân mới của Mỹ trong đội ngũ trí thức vùng mới giải phóng ở miền Nam nước ta" do đâu nãy CS Hanoi ám hành. Ban nghiên cứu viết (tóm tắt)

Sau 1975 ở miền nam có khoảng 30.000 người có trình độ trung, đại học chuyên nghiệp, 54.652 giáo chức các cấp, 3152 bác sĩ, 42000 sĩ. Trí thức miền Nam có ý thức dân tộc, tinh thần yêu nước, sau 1975 rất nhiều người mong được đem tài năng phục vụ tổ quốc, họ đã cố gắng hội nhập xã hội mới. Họ có trình độ hiểu biết và có đủ cở sở vững vàng để phân định đâu là chính đâu là tà. Nhưng họ còn mờ hờ về thù và bạn, và về bản chất tốt đẹp của xã hội chủ nghĩa "Trí thức miền Nam không coi chế độ Hanoi là bạn, không coi đảng CS là một đảng cách mạng, họ nghĩ ngợi và thường nhắc lại lời NVThiệu: Đừng nghe những gì CS nói mà hãy nhìn những gì CS làm". Họ nói "Trong kháng chiến, CS đẹp nhưng không mạnh, trong hòa bình CS mạnh nhưng không đẹp". Họ cho rằng chí khéo lý thuyết, không có khả năng lãnh đạo kinh tế. Nhiều trí thức đã mất lòng tin đối với năng lực lãnh đạo kinh tế và lãnh đạo xã hội của đảng, càng mất lòng tin vào khả năng đưa đất nước ta vượt qua được những khó khăn gay gắt như hiện nay. Có người nói lý tưởng về xã hội chủ nghĩa là ao tát. Họ nói dưới chủ nghĩa tư bản có kẻ giàu người nghèo phân thành 2 cực rõ rệt, còn dưới XHCN mọi người đều nghèo như nhau cả. Có người nói: "Nhìn vào tương lai thấy bế tắc, nhìn vào trước mặt toát mồ hôi". Họ cho rằng: "cái

cũ dã bị gạt bỏ, cái mới ra đời nhưng lại kém hồn". Một số lớn đã bỏ nước ra đi, biết rằng cuộc hành trình rất nguy hiểm, có thể mất của mất người, nhưng khó ai có thể ngăn cản được. Đáng tiếc là những người di tản này có rất nhiều nhà khoa học và giáo dục tiếng tăm mà tờ quốc VN vẫn rất cần đến tài năng họ... Nhưng cái gì là tốt đẹp là hy vọng mới được nhen nhóm lên ở người trí thức trong những năm tháng đầu anh em đến với cách mạng thì nay bị đập tắt... Dịch dùng những kích thích vật chất với hàng chục vạn kiện hàng từ những nước từ ban gởi về rất hấp dẫn và coi đó là niềm vui, là hạnh phúc của gia đình có con em đi di tản... Có người đã hỏi một trí thức cách mạng rằng anh tự xem xét trong 20 năm qua anh được gì để làm mồi, rồi tôi sẽ buộc tiếp.

(Đó là nhân định của Cộng Sản. Tôi không biết cái ông lý thuyết gia CS Dương Minh Thi nào đó, ở cấp bậc nào mà dám ngon lành nghiên cứu được sự thực và viết ra như vậy, mà không sợ tai nạn chết người như Đinh bá Thi. Nhưng chắc chắn là phần sau của thiên khảo cứu này tác giả ché bài kịch liệt trí thức miền Nam cho đảng mất lòng.)

Có phải tị nạn VN bị tham nhát lịch sử không?

Tị nạn Đông Dương làm cả thế giới sùng sot vì nỗi đau thương và tinh thần chiến đấu của họ. Những tị nạn nào cũng đau đớn bi thảm cả. Thế chiến thứ hai, hàng triệu tị nạn Do Thái chạy quanh Âu châu, bị xua đuổi từ nước này qua nước kia. Có người trong một đêm bị bắt nhiều lần và bị dày ra khỏi biên giới của nhiều nước trong nhiều lần. (Nước này tha qua biên giới nước khác) Cách mạng tháng 10/1917 của Nga, để tránh tàn sát một triệu ruồi Bạch Nga trốn nước đi. Có khoảng 100.000 người Nga chạy xuống Mân Châu sau đó khoảng 30.000 người xuống Thượng Hải. Tất cả đều phải từ xoay sở lấy cho cuộc sống ngay từ bước đầu, chẳng có cơ quan nào giúp đỡ. Mai vê sau, một số rất nhỏ được các hội thiện nguyện can thiệp để xin ra khỏi Trung Cộng. Còn tất cả thì không ai biết "tan hàng" vào đâu. Có người di tị nạn tại "Cộng Hoà Trung Phi" xứ công chúa Martin lọ lem của tông thống Bokassa, ngày nào làm ôn ào báo chí Saigon. Họ cũng phải tự túc lấy ngay ngày đầu tiên đến nơi.

Có phải chúng ta là những người tị nạn may mắn không?
Các AHCC?

Tị nạn tại San Jose

Đây là một phần tóm tắt bản tường trình đặc biệt của Dr. James M. Freeman đọc trước buổi họp của Phù luân Hội về "anh hùng và triền vong tương lai của người tị nạn".

Tác giả nói có 4 huyền thoại mà người Mỹ bấy giờ:

- 1) Dân tị nạn Đông Dương đều giống nhau ca.
- 2) Không phải tất cả tị nạn đều đang sống nhờ xã hội.
- 3) Không phải người tị nạn VN được vay tiền không lãi để tậu nhà, tậu xe mồi.
- 4) Người tị nạn không chiếm công ăn việc làm của dân Mỹ.

Tác giả nói điều 1, thì người tị nạn du thành phần, dù xú sô bộ lạc khác nhau. Tị nạn hùng trổ cấp xã hội tại Santa Clara chỉ khoảng 30% mà 2/3 là trẻ em (khoảng 19500 người của 7000 gia đình) Dân tị nạn tăng rất mau, mà số trổ cấp tị nạn không tăng, năm 1980 có 19400 người hùng trổ cấp thì năm 1985 cũng chỉ có 19.600 người mà thôi. Người tị nạn nhận những công việc mà Mỹ chê không làm, sau một thời gian họ học hỏi và trở thành những người chuyên môn, chăm làm, cẩn thận, cẩn thận. Người tị nạn trở thành chủ nhân, và thuê dân địa phuồng làm. Ngành kỹ sư trong vài năm tối là thực sự có sự tranh đua của người tị nạn. Một thống kê số khôi cho biết tại vùng quanh San Jose có đến 60000 tị nạn VN, các tiêu thuồng gồm 242 cơ sở: gồm tạp hoá, hớt tóc, may mặc, ăn loát, ảnh viện, tiệm sách, kim hoàn, thuốc bắc, châm cứu, thuốc tây, bán xe, du lịch, đồ gỗ, xe thực phẩm, bán sửa TV, trạm xăng, và gồm 200 kỹ sư, 2000 cán sự, 36 tiệm ăn, 15 cơ sở địa ốc, 6 luật sư, 17 nha sĩ, 26 bác sĩ...

Tác giả viết "có lẽ lịch sử nước Mỹ chưa bao giờ được chứng kiến cá một khôi người đồng đảo như vậy đã thành công một cách mau chóng... để trở thành những người đóng góp tích cực cho xã hội chúng ta". Cũng có những hậu quả bất lợi vì sự hiện diện của họ: quá nhiều về những hoạt động của bọn thiếu nhi du dăng...

TIẾP THEO TRANG 87